

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 1

21 lutego 2022

„Wedy”, kalendarz słowiański i wierzenia

„Wedy” słowiano-aryjskie zawierają głęboką wiedzę o przyrodzie i prawach w niej rządzących. Zawierają dane dotyczące budowy i historii Kosmosu oraz naszej planety. Znajduje się w nich wiele precyzyjnych danych fizycznych i astronomicznych. Przedstawiona jest w nich historia ludzkości na Ziemi w ciągu ostatnich kilkuset tysięcy lat wstecz. Podają szczegółowe przykazania moralne oraz obyczajowe. Jest w nich także wiele opowieści i przypowieści. Na „Wedach” wzorowano się tworząc księgi innych religii. Prawdziwą „biblią ludzkości” są słowiano-aryjskie „Wedy”.

Świątowitz ze Zbrucza, posąg z ok. IX-X w.

Słowiano-aryjskie „Wedy” (wedy = wiedza) w szerokim sensie stanowią krąg starożytnych dokumentów słowiańskich i aryjskich narodów, włączając w to także wyraźnie datowane i posiadające autorstwo prace, jak i podawane ustnie i zapisane stosunkowo niedawno ludowe podania, opowieści, epikę itp. „Wedy” podzielone są na trzy główne grupy: santi, harati, wołchwary.

„Santi wedy” są najstarsze, oznaczające w wąskim sensie Wedy, jedynie obecnie dostępne. Ich pełna nazwa to „Santi wedy Peruna”, lub „Księgi mądrości Peruna” albo „Księgi wiedzy”. „Santa Weda” zawiera wzmianki o innych Wedach zwanych „starymi”, które istniały w przeszłości. Niestety, obecnie są zagubione lub ukryte w tajnych i bliżej nieokreślonych miejscach.

Santi składają się z dziewięciu ksiąg, podyktowanych przez słowiańskiego pierwszego przodka boga Peruna w czasie jego trzeciego przylotu na Ziemię-Midgard na obiekcie latającym wajtmanie w 38 004 roku p.n.e. W „Wedach” tych przedstawiona jest historia ludzkości na Ziemi w ciągu ostatnich kilku setek tysięcy lat wstecz, przynajmniej, ponad 600 tysięcy lat. Przedstawiają także zapowiedzi i ostrzeżenia Peruna o nadchodzących wydarzeniach na 40 176 lat naprzód, tj. do naszych czasów i jeszcze ponad 150 lat w przyszłość. Santi odzwierciedlają najgłębszą starożytną wiedzę. Można powiedzieć, że one stanowią archiwum wiedzy.

Oryginalne Santi jedynie obrazowo można nazwać „książką”. Santi – to płyty ze złota lub innego metalu szlachetnego, niepoddającego się korozji, na których umieszczono stare h’aryjskie runy. Runy h’aryjskie to nie litery i nie hieroglify w naszym współczesnym tego słowa rozumieniu. Runy – to swojego rodzaju tajne obrazy zawierający ogromny zakres pradawnej wiedzy. One zawierają w sobie dziesiątki znaków, spisywanych pod ogólną linią, nazywaną podniebną. Znaki oznaczają i liczby i litery i oddzielne przedmioty albo zjawiska – albo często używane, albo bardzo ważne. Dziewięć ksiąg, z których każda opowiada historię jednego z dziewięciu dni, podczas których naród Wielkiej Rasy i potomkowie Rodu Niebieskiego rozmawiali z bogiem Perunem.

Santi składają się z 16 śłok, a każda śłoka ma 9 linii, zaś w każdej linii umieszczono 16 run. Na każdej płycie umieszczone są 4 śłoki – po dwa na każdą stronę. Dziewięć Santi zostało „spisanych” (wygrawerowanych) na 36 płytach tworzących koło zawierające 144 śłoki. Pyty są połączone 3 pierścieniami symbolizującymi trzy światy: Jawię (świat ludzi, świat fizyczny-materialny), Nawię (świat duchowy, świat astralny) i Prawię (świat bogów, świat mentalny).

„Harati wedy” były, na ogół kopiami Santi, albo wypisami z Santi, przeznaczonymi dla szerszego korzystania w środowiskach kapłańskich. Za najstarszą uznaje się „Harati światła” zwane

„Księgą mądrości”, które zostały spisane w 26 731 roku p.n.e. Harati stanowiły formę zwijanych rolek lub arkuszy z wysokiej jakości pergaminu zapisanego tekstami. Dlatego też zapisywano na nich wiele historycznych danych.

„Harati” zwana „Awesta” została spisana na 12 000 wołowych skór, zawiera opisy wojny pomiędzy Wielką Rasą (narodów słowiano-aryjskich) a Wielkim Smokiem (narodem chińskim, rasą żółtą). Zwycięstwo odniosła Wielka Rasa słowiańsko-aryjska, co zostało odzwierciedlone na obrazie, gdzie biały rycerz na rumaku razi kopią Smoka.

Zakończenie wojny i zawarcie pokoju między wojującymi stronami nastąpiło w lato Świątyni Światła na 112 kręgu życia. Termin ten dotyczy czasu nie miejsca. Moment ten został określony Dniem Stworzenia Świata [Pokoju] w Gwiezdnej Świątyni [Chramu] (SŚGŚ), który miał miejsce 5508 lat p.n.e. To wielkie wydarzenie dało początek datowania nowej ery, czyli nowego roku słowiańskiego. Od tamtej pory słowiańskie narody liczą lata od Stworzenia Świata w Gwiezdnej Świątyni (SŚGŚ). Obecnie mamy 2021 rok łaciński a 7529 rok słowiański.

Do wojny doszło, kiedy w czasach po potopie Słowiano-Ariowie byli osłabieni, a Chińczycy chcieli zdobyć ich terytoria. Narody słowiano-aryjskie zwyciężyły i został zawarty pokój. Ponieważ w ciągu wielu stuleci Chińczycy naruszali zawartą pokojową umowę, więc została wytyczona granica między Słowianami i Chinami. Ta granica na początku została oznaczona słupami granicznymi. Następnie wzdłuż nich w celu ochrony swojego terytorium, Słowianie zbudowali umocnienia oddzielające ich od Chin. Stopniowo te umocnienia przekształciły się w Wielki Mur. W murze tym strzelnice zabudowane są w ścianie po stronie chińskiej, czyli po stronie wroga. Jego budowa została zakończona ponad koniec starej ery przez cesarzy chińskich.

Połowa terytorium obecnych Chin stanowiła kiedyś aryjsko-słowiańskie prowincje. Jest faktem historycznym, że pierwsi

chińscy cesarze byli białymi Aryjczykami, którzy przynieśli pismo do Chin. Później chińscy cesarze dokonali 3 kompletnych zmian chińskiego pisma – w celu wyeliminowania i ukrycia wszystkich śladów h'aryjskich run. Do dziś w Chinach w Ujgurskim Autonomicznym Regionie żyją Ujgurzy potomkowie Ariów-Słowian z dawnej cywilizacji Ujgur-Gobi w liczbie około 11 mln, którzy – jak potwierdza to dzisiejsza genetyka – mają słowiańską haplogrupę R1a.

Wszystkie księgi „Awesty” zostały zniszczone przez Aleksandra Macedońskiego w III wieku p.n.e. w wyniku manipulacji i podżegania przez „czarnych” kapłanów egipskich (faryzeuszy). Ponieważ rok Stworzenia Świata (Pokoju) w Gwiezdnej Świątyni rzutował negatywnie na rok „stworzenia świata” w ogóle, jaką przyjęto pod ich dyktando w „Biblii”, dla zakłamania historii świata i ludzkości.

„Wołchwary wedy” stanowią zbiór 6 Ksiąg, które zostały spisane etapami przez różnych autorów na drewnianych deseczkach, w trzech dialektach słowiańskich. Wzdłuż każdej linijki zapisu narysowane są podniebne linie, pod którymi wpisany jest tekst. „Wołchwary” nazywane są także Księgą Welesa od pierwszej Księgi dotyczącej boga Welesa. Przedstawia historię, kulturę i religię Słowian południowo-wschodniej Europy, a na tym tle Słowian w ogóle, w okresie ponad półtora tysiący lat wstecz, aż do narzucenia rzymsko-bizantyjskiego chrześcijaństwa na Rusi Kijowskiej. Ostatnie zapisy wykonali nowogrodzcy Wołchwowie w IX wieku n.e.

Księgi te mówią o pochodzeniu słowiańskich plemion. Zawierają unikatowe informacje na temat kultury materialnej i duchowej starożytnych Słowian i sylwetki ich władców, oraz o ich wędrówkę i prowadzonych przez nich walk o przetrwanie. „Wołchwary” przeznaczone były dla wołchwów, kapłanów – dawnego duchowieństwa staroobrzędowców i stąd ich nazwa. Były metodycznie niszczone przez kler chrześcijański, który uważał je za „diabelskie tabliczki”.

„Wołchwary” opowiadają o wędrówce grupy słowiańskich plemion z Siedmiorzeczna na Syberii w kierunku Azji Mniejszej, aż do Syrii (Syropalestyny). Tam po jakimś czasie dostali się do niewoli babilońskiego króla Nabuchodonozora II, lecz uwolnili się i uciekli do kraju słowiańskich Scytów. Walczyli z Grekami, Rzymianami, Gotami, Hunami, Awarami i Chazarami, którzy chcieli zawojować ich terytorium. Następnie nastały smutne czasy, kiedy Słowianie wschodni znajdowali się pod panowaniem i okupacją Kaganatu Chazarskiego (żydowskiego). Ostatnia księga kończy się przybyciem Waregów, którzy pomogli Słowianom rozbić Kaganat Chazarski, ale sami stali się książętami w ich miastach.

Obejmują one ponadto zapisy dotyczące ostatnich 20 tysięcy lat historii Słowian. W nich jest także mowa o Wielkim Ochłódzeniu i kataklizmie jakie miały miejsce 11 008 lat p.n.e. Treść ksiąg w całości pokrywa się z wcześniejszymi „Wedami” i archeologicznymi odkryciami ostatnich dziesięcioleci, co całkowicie odrzuca zastrzeżenia co do ich autentyczności. „Wołchwary” („Księga Welesa”) potwierdzają, że starożytni Słowianie mieli swoje pismo, i to na długo przed przybyciem do nich Cyryla i Metodego.

W księgach tych jest mowa o rodzimych obyczajach, religii i bogach. Przedstawiona jest religia monoteistyczna, w której Słowianie wierzą w jednego boga najwyższego Świętowita (Świętego Pana) pod trzema postaciami (Swaroga, Peruna i Welesa), przedstawianymi w formie Trzygłowa. Który miał ponadto do pomocy pomniejszych bogów, jako archaniołów i aniołów, którzy pełnili rolę pomocników i wysłanników.

Słowiano-aryjskie „Wedy” przechowują i chronią kapłani – strażnicy Starożytnej Mądrości, przy słowiano-aryjskich chramach (świątyniach) Staroruskiego Inglistycznego Kościoła Prawosławnych Starowierców – Inglingów. Nigdzie nie określono dokładnego miejsca ich przechowywania, ponieważ słowiańską dawną mądrość, siły ciemności starały się zniszczyć przez ostatnie dwa tysiące lat. Teraz kończą się czasy panowania

tych sił i strażnicy „Wed” zaczęli tłumaczyć je na język ruski i publikować. Przy przekładzie wykorzystywana jest ruska forma zapisu zapewniająca bardziej pełne odtworzenie obrazu starych run. Wiele słów znajduje się w oryginalnym brzmieniu, gdyż ani w rosyjskim, a tym bardziej w radzieckim języku brak jest odpowiedników językowych (brak znaczenia obrazu).

W starożytności u słowiano-aryjskich narodów istniały cztery podstawowe pisma – według liczby podstawowych Rodów Białej Rasy. Najstarsze z zachowanych dokumentów, są „Santi wedy”, zapisane starymi h’aryjskimi runami nazywane także runikami, istnieje także nazwa karuna. Ta stara forma pisma nie zniknęła w otchłani wieków tak, jak inne starożytne alfabety świata, nadal pozostaje podstawową formą pisma u kapłanów Staroruskiej Cerkwi Inglistycznej. Aby h’aryjska runiczna forma zapisu zachowała się dla naszych potomków i by stara mądrość nie zaginęła w otchłani czasu jest nadal wykładana w seminariach Staroruskiej Cerkwi i przekazywana z pokolenia na pokolenie.

W czasach starożytnych na bazie h’aryjskich run powstały pisma dalekowschodnie, jak chińskie, japońskie i inne, a także pismo egipskie. H’aryjskie runy razem z runami słowiano-aryjskich rodów stały się główną bazą dla stworzenia uproszczonych form zapisu wielu starych alfabetów takich jak: stary sanskryt, pismo klinowe, dewanagari, skandynawsko-celtyckie runy.

Stały się także podstawą wszystkich współczesnych alfabetów świata: indyjskiego, fenickiego, arabskiego, greckiego, cyrylicy i etruskiego – łaciny. To nie Cyryl z Metodym wymyślili nowe słowiańskie pismo – cyrylicę, oni tylko użyli jeden z jego dogodnych wariantów.

Ariowie-Słowianie wychodząc z Hiperborei na Syberię rozeszli się po świecie. Z Białorzecza/Siedmiorzecza migracja kontynuowana była do Dolin Indusu i Saraswati, Iranu, Europy, Sumeru, Egiptu i Etiopii z utworzeniem tam wszystkich wymienionych cywilizacji. Do tworzonych cywilizacji wnieśli słowiano-aryjskie „Wedy”, czyli wiedzę i pismo. Na bazie tej

wiedzy ukształtowana była naukowo-filozoficzna słowiańska wiara. Wiedza ta i wiara przez tysiąclecia różnych przeobrażeń historycznych na Ziemi, a także pod wpływem różnych obcych i negatywnych sił uległa zatarciu i została przejęta przez później powstałe cywilizacje jako swoją.

Na bazie słowiano-aryjskich „Wed” powstały hinduskie „Wedy” i irańska „Awesta” Zaratusztry. Na ich podbudowie ukształtowała się religia Indii i Iranu, a na bazie języka starosłowiańskiego powstał sanskryt w Indiach i język awestyjski w Iranie, będący odmianą sanskrytu.

Ariowie-Słowianie przekazali do Indii tylko część słowiano-aryjskich „Wed”. Pierwszy raz w zamierzczłej przeszłości przekazano święte teksty, w których są nauki o odwiecznych niebieskich prawach – takich jak prawo karmy, inkarnacji, reinkarnacja, rita (ryta) i innych. Drugi raz, około 5 tysięcy lat temu Ariowie przekazali do Indii uzupełnienie poprzednio przekazanych „Wed”. Te przekazane księgi stanowią podstawę indyjskich „Wed”. Są to te same słowiano-aryjskie „Wedy” tylko dostosowane do języka i kultury Indii.

W pewnym momencie w dziejach w dalekiej przeszłości drogi słowiańskich i hinduskich „Wed” się rozeszły i były tworzone już oddzielnie, jako nowe „Wedy”. Wiele z nich było przekazywanych ustnie. Także bogowie i podstawy wiary tak w Indiach jak i u Słowian były te same a różniły się tylko nazewnictwem.

Wszystkie zbiory obecnie znanych hinduskich „Wed” zebrano i skodyfikowano pod przewodnictwem wieszczu Wjasa, którego imię wywodzi się od słowa sanskryckiego „porządkować, redagować”. W rzeczywistości proces kodyfikacji zapisu „Wed” był długotrwały i angażował wielu ludzi, a początek zapisu prawdopodobnie miał miejsce około VIII wieku p.n.e. „Wedy” zapisano w starym sanskrycie zwanym językiem wedyjskim. Jest on jednym z najstarszych języków indoeuropejskich. Objętością zapis hinduskich Wed sześciokrotnie przewyższa „Biblię”.

Kalendarz słowiański – Dar Kołedy jest najstarszym kalendarzem odpowiadającym wydarzeniom odnotowanym w historii ludzkości, swoją tradycją sięga daleko wstecz. Jednakże wyjątkowo ważne wydarzenia powodują jego reset i ponowne zliczanie czasu, jaki upłynął od tego wydarzenia. Kalendarz pochodzi od kalendarza naszych przodków, żyjących na Ingard – Ziemi. Zdarzają się w nim także wiadomości o starych jednostkach miary i starym kalendarzu naszych przodków. Kalendarz nie miał ujemnych dat. Jeżeli potrzeba było wskazać najstarsze daty, to wykorzystywano najstarsze wydarzenia, od których wywodziło się odliczanie.

Wydarzenia, które ujmuje kalendarz w przeliczeniu na rok 1 p.n.e.: czas przybycia bogów-Assów na Midgard (955 508 p.n.e.); czas trzech Słońc (602 374 p.n.e.); czas Thule, początek cywilizacji Hiperborei lub zbudowanie jej stolicy (183 766 p.n.e.); czas Tary – córki Peruna, kiedy bogini Tara odwiedziła Ziemię-Midgard (163 030 p.n.e.); Wielka Assa – wojna z ciemnymi mocami z niższych światów i zagłada planety Deji – w czasie drugiej „wojny bogów” (151 336 p.n.e.); okres trzech Księżyców, gdy Ziemia miała 3 Księżyce (140 990 p.n.e.); zagłada księżycy Leli i wielki potop, wyjście z Daarii (109 806 p.n.e.); utworzenie Asgardu Iryjskiego (104 778 p.n.e.); utworzenie Wielkiego Koła Rassienii – Wielkiego Kręgu z wojowników wokół granic, do ich obrony przed atakami Atlantów (42 544 p.n.e.); trzecie odwiedziny Wajtmany Peruna (38 004 p.n.e.); zagłada księżycy Fatty, Atlantydy i wielkie ochłodzenie – po trzeciej „wojnie bogów” i w konsekwencji kataklizmie (11 008 p.n.e.); wojna białej rasy z żółtą – zawarcie pokoju w Gwiezdnej Świątyni (5508 p.n.e.).

Roczna droga po gwiezdnych niebie Jaryły-Słońca u narodów słowiańskich nosi nazwę Swaroży Krąg. Sam Swaroży Krąg dzieliło się na 16 części, i je nazwano Dworami albo Gmachami (konstelacjami, gwiazdozbiorami), które z kolei dzielą się na 9 Hał (sał) każdy. Swaroży Krąg składa się zatem ze 144 części i każdej części odpowiada своя неповtarzalna niebieska

[niebiańska] Runa.

Pełny cykl Daaryjskiego Kręgolecia Cisløboga składa się ze 144 lat, co odzwierciedla podziały Swarżego Kręgu na 180 części, teraz zaczął się 137 rok tego kręgolecia. W nich 15 lat ma po 365 dni, a każde 16. było święte i trwało o 4 dni więcej na cześć święta Pashet (wyjścia z Daarii). Nowy rok przypada na dzień jesiennej równonocy, około 22 września.

Każde lato (nie pora roku, tylko rok) posiada 9 miesięcy i składa się z trzech sezonów: wiosny, jesieni i zimy. Na każdy sezon przypadały po trzy miesiące. Miesiące prostego lata (roku) posiadały różną ilość dni: po 41 dni w nieparzystych i po 40 dni w parzystych. W święte lato (rok) w każdym miesiącu było po 41 dni.

Podobnie jak w kulturze zachodniej, tak i w tradycji Słowian istnieją epoki (ery), które związane są z precesją Ziemi. Epoka trwa 1620 lat, gdyż co taki okres czasu Ziemi przechodzi do kolejnego gmachu na Swarżym Kręgu. Pełny cykl precesji nosi miano Doby Swaroga i trwa 25 920 lat, co równa się 180 Kręgom Życia ($180 * 144 = 25\ 920$).

Poprzednia Epoka Lisa będąca pod wpływem bogini Marzanny, córki Czarnogłowa utożsamianego z Czarnobogiem i Białobogiem, która rządziła poprzez kłamstwo, obłudę, chytrość, gniew, chciwość, zachłanność i mściwość (co symbolizuje lis) trwała od 392 do 2012 roku n.e. Obecnie Ziemia przeszła w Erę Wilka/Białego Psa będącą pod wpływem boga Welesa, który wprowadzi własne rządy trwające do 3632 roku n.e. Następnie nastanie Era Bociana, a władzę przejmie bóg Rod.

Wraz z wejściem w nową erę dobiega końca okres ciemności i ucisku symbolizowany przez Noc Swaroga przechodząc w Świt Swaroga czyli okres, w którym nasi bogowie ponownie zaczną odwiedzać Ziemię-Midgard i swe dzieci człowiecze, a słudzy sił mroku i ciemności zostaną zmuszeni przez Wilka będącego sanitariuszem przyrody odejść z podkulonymi ogonami, co

odbierają jako koniec świata – ich świata.

O początkach ciemnych czasów mamy informację, że ostatnie wajtmary opuściły naszą Midgard-Ziemię około półtora tysiący lat temu, kiedy rozpoczęła się noc Swaroga. Nocą Swaroga – nazwano ciemne ciężkie czasy w słowiańskiej tradycji, kiedy to nasz system słoneczny przechodzi przez obszar ciemnych światów, w aryjskiej lub indyjskiej tradycji zwany Kali-Yuga.

Nasi przodkowie z gwiazd czcili jednolitego i niepojętego boga-stwórcę wszechświata Świętowita (Ra-M-Ha), jako źródło od którego idzie potok energii (Inglia) we wszystkich jej rodzajach.

Oprócz boga Świętowita nasi przodkowie czcili swoich pierwszych przodków i opiekunów z gwiazd, jako personifikację różnych aspektów boga najwyższego. Głównymi bogami po bogu wszechświata Świętowicie (Ra-M-Ha) byli; bóg ojciec Swaróg i bogini matka bogurodzica Łada/Lada. Ich dziećmi byli bóg Perun (Swarożyc), bogini Dziewanna oraz bóg Weles (Nij). Żoną Peruna była bogini Perperuna. Ich dziećmi byli bóg Tarh zwany Dażdbogiem (dającym „Dawne wedy”) i jego siostra bogini Tara. Żoną Welesa (Nija) była bogini Nija.

Na Ziemię niejedną raz przybywali bogowie (opiekunowie, kuratorzy, przodkowie ludzi), utrzymywali stosunki z potomkami Rasy Wielkiej. Przekazywali im mądrość (historię i zapowiedzi przodków, znajomość uprawy roślin, urządzenie życia społeczności, przedłużenia rodów, wychowania dzieci itp.). Na Ziemię przybywał Dażdbóg – bóg Tarh, bóg-Strażnik dawnej Wielkiej Mądrości. Został nazwany Dażdbogiem (dającym bogiem) za to, że dał ludziom Wielkiej Rasy i potomkom rodu niebieskiego dziewięć „Santi” („Ksiąg”). Minęło 165 tys. lat od czasu, kiedy bogini Tara odwiedzała Ziemię. Gwiazda Polarna u słowiano-aryjskich narodów zwie się na jej cześć – Tara.

Bóg Perun trzeci raz odwiedził Ziemię ponad 40 tysięcy lat temu. Po pierwszych trzech niebieskich bitwach między światłem

a ciemnością, kiedy zwyciężyły światłe siły, bóg Perun zszedł na Ziemię, żeby opowiedzieć ludziom o wydarzeniach toczących się i o tym, co czeka Ziemię w przyszłości, o nadejściu mrocznych czasów. Mroczne czasy, to okres życia ludzi, kiedy oni przestaną czcić Bogów i żyć według niebieskich praw, a zaczną żyć według praw, które im narzucają przedstawiciele piekielnego świata. Oni uczą ludzi samemu stwarzać prawa i według nich żyć, a tym samym pogorszyć swoje życie, prowadząc do degradacji i samozagłady.

Bóg Perun jeszcze kilka razy odwiedził Ziemię, ażeby opowiedzieć tajemną mądrość kapłanom i seniorom rodów Świętej Rasy, jak przygotować się do ciemnych, ciężkich czasów, kiedy rękaw naszej swastycznej galaktyki, w którym znajduje się Ziemia będzie przechodzić przez obszar, podległy siłom z ciemnych światów Piekła. W ten czas jaśni bogowie przestaną odwiedzać swoje narody, ponieważ oni nie przenikną w cudze obszary, podległe siłom tych światów. Z wyjściem rękawa naszej galaktyki ze wskazanych ciemnych obszarów, światli bogowie znów zaczną odwiedzać rody Rasy Wielkiej. Początek światłych czasów zaczął się w świętym 7521 od SPGŚ roku słowiańskim albo w 2012 roku łacińskim.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net